

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 61 PŽ-298/2017-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivica Omazića, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izvjestitelja i Tatjane Kujundžić Novak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza stečajnog dužnika JASMIN d.o.o. u stečaju, Rijeka, Braće Pavlinić 12E, OIB 33856041838, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić, Jelušić, Šulina, Stanković, Jurcan i Jabuka d.o.o., Rijeka, Nikole Tesle 9/V-VI, protiv 1. tuženika JASMINA SMAILAGIĆA iz Rijeke, Braće Pavlinić 12E, OIB 07535706657 i 2. tuženika BISERKE SMAILAGIĆ iz Rijeke, Braće Pavlinić 12E, OIB 63975749745, koje zastupa punomoćnik Vladimir Margan, odvjetnik u Rijeci, I. Grohovca 1, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja ŽELJKA VUKSANOVIĆA iz Kastva, Dolčina 1, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić, Jelušić, Šulina, Stanković, Jurcan i Jabuka d.o.o., Rijeka, Nikole Tesle 9/V-VI i umješača na strani tuženika RI-KEM d.o.o., Rijeka, Kružna 8, OIB 92056029522, kojeg zastupa punomoćnik Draženka Horvat, odvjetnik u Rijeci, Radnička b.b., radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-751/2012-92 od 14. listopada 2016., u sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-751/2012-92 od 14. listopada 2016. u točkama IV. i VI. izreke.

II. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-751/2012-92 od 14. listopada 2016. u točki I. izreke i u dijelu točke II. izreke kojim su tuženici obvezani na isplatu iznosa od 9.753.149,74 kn sa zateznom kamatom koja teče od 8. prosinca 2010. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za tri postotna poena, u roku osam dana.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-751/2012-92 od 14. listopada 2016. u dijelu točke II. izreke kojim su tuženici obvezani na solidarnu isplatu iznosa od 9.753.149,74 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama te u točkama III. i V. izreke i sudi:

1. Odbija se tužbeni zahtjev za solidarnu isplatu iznosa od 9.753.149,74 kn sa zateznom kamatom koja teče od 8. prosinca 2010. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena; a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za tri postotna poena, kao neosnovan.

2. Nalaže se tuženicima platiti tužitelju zatezne kamate:

- na iznos od 315.517,50 kn od 11. prosinca 2004.,
- na iznos od 631.982,50 kn od 11. siječnja 2006.,
- na iznos od 2.625.997,90 kn od 15. ožujka 2006.,
- na iznos od 300.000,00 kn od 21. ožujka 2006.,
- na iznos od 2.700.000,00 kn od 15. rujna 2006.,
- na iznos od 100.000,00 kn od 12. listopada 2006.,
- na iznos od 2.200.000,00 kn od 31. listopada 2006. i
- na iznos od 879.651,84 kn od 14. studenog 2006.,

i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 7. prosinca 2010. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u roku osam dana.

3. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema tužitelju Anex Ugovora o ustupu potraživanja i prijenosu založnog prava, sklopljenog 31. ožujka 2003. između pravnog prednika tužitelja i oba tuženika, sklopljen 23. studenoga 2005.

IV. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova ovog žalbenog postupka u iznosu od 15.312,50 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Trgovački sud u Rijeci je presudom poslovni broj P-751/2012-92 od 14. listopada 2016. utvrdio da su bez pravnog učinka prema tužitelju:

- Ugovor o ustupu potraživanja i prijenosu založnog prava sklopljen 31. ožujka 2003. između pravnog prednika tužitelja i oba tuženika,
- Anex Ugovora o ustupu potraživanja i prijenosu založnog prava sklopljenog 31. ožujka 2003. između pravnog prednika tužitelja i oba tuženika, sklopljen 31. svibnja 2004.,
- Ugovor o ustupanju potraživanja sklopljen 9. rujna 2009. između pravnog prednika tužitelja i oba tuženika,

- Izjava pravnog prednika tužitelja putem zakonskog zastupnika Jasmina Smailagića, dana 29. studenoga 2005. pred stečajnim sucem Ljiljanom Ugrin u predmetu poslovni broj St-166/2000, koji se vodi kod Trgovačkog suda u Rijeci (točka I. izreke), naložio tuženicama tužitelju solidarno isplatiti iznos od 9.753.149,74 kn sa zateznom kamatom koja teče od 8. prosinca 2010. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za tri postotna poena, u roku od osam dana (točka II. izreke), odbio tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtijeva utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Anex Ugovora o ustupu potraživanja i prijenosu založnog prava, sklopljenog 31. ožujka 2003. između pravnog prednika tužitelja i oba tuženika, sklopljen 23. studenog 2005. (točka III. izreke), odbio tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtijeva od tuženika solidarnu isplatu iznosa od 666.558,99 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka IV. izreke), odbio tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtijeva zateznu kamatu:

- na iznos od 315.517,50 kn od 11. prosinca 2004.,
- na iznos od 631.982,50 kn od 11. siječnja 2006.,
- na iznos od 2.625.997,90 kn od 15. ožujka 2006.,
- na iznos od 300.000,00 kn od 21. ožujka 2006.,
- na iznos od 2.700.000,00 kn od 15. rujna 2006.,
- na iznos od 100.000,00 kn od 12. listopada 2006.,
- na iznos od 2.200.000,00 kn od 31. listopada 2006., i
- na iznos od 879.651,84 kn od 14. studenog 2006.,

do 31. prosinca 2007. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 7. prosinca 2010. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena (točka V. izreke) i odbio tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim tužitelj zahtijeva uspostavu zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe pobojnog ugovora na nekretninama taksativno navedenim u točki VI. izreke navedene presude, te da se umjesto tuženika upisuje tužitelj kao založni vjerovnik na založnim pravima taksativno navedenim u točki VI. izreke navedene presude (točka VI. izreke).

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-751/2012-92 od 14. listopada 2016., protiv kojeg nije izjavljena žalba pa je postalo pravomoćno, odbačen je tuženikov prigovor radi prebijanja (točka I. izreke), tuženici su obvezani solidarno naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 527.572,92 kn (točka II. izreke), tuženici su obvezani tužitelju i umješaću na strani tužitelja solidarno naknaditi parnični trošak u ukupnom iznosu od 243.796,66 kn (točka III. izreke) i tuženici su obvezani umješaću na strani tužitelja naknaditi parnični trošak u iznosu od 625,00 kn (točka IV. izreke).

Protiv navedene presude sve parnične stranke su podnijele žalbu pobijajući je svaka od njih u dijelu u kome nije uspjela u sporu.

Tužitelj pobija navedenu presudu u točkama III., IV., V. i VI. izreke zbog svih zakonom predviđenih razloga s prijedlogom da se u tom dijelu ona ukine i predmet vrati

prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 15.312,50 kn.

Tuženici su u odgovoru na žalbu u cijelosti osporili tužiteljeve žalbene navode.

Tuženici pobijaju navedenu presudu u točkama I. i II. izreke zbog svih zakonom predviđenih razloga s prijedlogom da se u tom dijelu ona precinači i odbije tužbeni zahtjev, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj nije podnio odgovor na žalbu tuženika.

Žalbe su djelomično osnovane.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i zakonita u dijelu naznačenom u točkama I. i II. izreke ove presude, dok je u dijelu naznačenom u točki III. izreke ove presude prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

U postupku koji je prethodio pobijanoj presudi, kao niti u pobijanoj presudi, nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa tako niti bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju povredu se pozivaju i tuženici u predmetnoj žalbi.

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako su u konkretnom slučaju ispunjene sve procesnopravne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji tužitelja kao stečajnog dužnika. Naime, tužba je podnesena 8. prosinca 2010., dakle, unutar prekluzivnog roka iz članka 141. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99 i 129/00; dalje: SZ) od dvije godine od otvaranja stečajnoga postupka nad tužiteljem, odnosno njegovim pravnim prednikom koji je otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-69/2009-15 od 16. studenoga 2009. Osim toga, tužba je, u skladu s odredbom članka 141. stavka 4. SZ-a podnesena na temelju odobrenja stečajnog suca danog rješenjem poslovni broj St-69/2009-87 od 1. prosinca 2010. (str. 391. spisa).

Suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da su u konkretnom slučaju ispunjene sve opće pretpostavke za pobijanje iz članka 127. stavka 1. SZ-a. Naime, nesporno je da je stečajni postupak nad tužiteljem, odnosno njegovim pravnim prednikom otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-69/2009-15 od 16. studenoga 2009. čime je ispunjena prva opća pretpostavka za pobijanje.

Pobijane pravne radnje u odnosu na koje je prihvaćen tužbeni zahtjev su: 1) Ugovor o ustupu potraživanja i prijenosu založnog prava od 31. ožujka 2003. (str. 11.-19. spisa; dalje: Ugovor od 31. ožujka 2003.); 2) Anex Ugovoru od 31. ožujka 2003. sklopljen 31. svibnja 2004. (str. 20.-22. spisa; dalje: Anex od 31. svibnja 2004.); 3) Ugovor o ustupanju

potraživanja od 9. rujna 2009. (dalje: Ugovor od 9. rujna 2009.) i 4) Izjava tužiteljevog pravnog prednika dana 29. studenoga 2005. putem prvotuzenika Jasmina Smailagića kao tadašnjeg zastupnika po zakonu tužiteljevog pravnog prednika pred stečajnim sucem Ljiljanom Ugrin u predmetu poslovni broj St-166/2000 koji se vodi kod Trgovačkog suda u Rijeci (dalje: Izjava od 29. studenoga 2005.). Dakle, pobijane pravne radnje poduzete su 31. ožujka 2003., 31. svibnja 2004., 29. studenoga 2005. i 9. rujna 2009., odnosno prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, odnosno njegovim pravnim prednikom čime je ispunjena i druga opća pretpostavka za pobijanje kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud.

Osim toga, suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je u konkretnom slučaju ispunjena i treća opća pretpostavka pobijanja koja se odnosi na oštećenje vjerovnika.

Naime, Ugovorom od 31. ožujka 2003., sklopljenim između tužiteljevog pravnog prednika kao ustupitelja i tuženika kao ustupoprimalca je u bitnome utvrđeno da tužitelj ima potraživanje prema društvu Vulkan-Servis d.d. u iznosu od 6.289.373,93 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 6. travnja 1996. do isplate utvrđeno pravomoćnom i ovršnom presudom prvostupanjskog suda poslovni broj P-1377/96, te potraživanje prema društvu Vulkan-Dibo d.d. u iznosu od 6.289.373,93 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 6. travnja 1996. do isplate utvrđeno pravomoćnom i ovršnom presudom prvostupanjskog suda poslovni broj P-1376/96. Nadalje je utvrđeno da je navedena potraživanja tužiteljev pravni prednik prijavio u stečajnim postupcima koji se pred prvostupanjskim sudom vode nad navedenim društvima, i to nad društvom Vulkan-Servis d.d. pod poslovnim brojem St-235/00, a nad društvom Vulkan-Dibo d.d. pod poslovnim brojem St-66/00, koja su mu priznata u cijelosti (članak 1.). Člankom 2. Ugovora od 31. ožujka 2003. je u bitnome utvrđeno da su tuženici kao ustupoprimalci potraživanja dozvolili upis založnog prava (hipoteke) i fiducijarno prenijeli vlasništvo na nekretninama taksativno navedenim u članku 2. stavcima 2., 3. i 4. toga ugovora radi osiguranja tražbina tužiteljevog pravnog prednika kao ustupitelja potraživanja prema njegovim vjerovnicima (Kreditna banka Zagreb d.d., Riječka banka d.d. i Geotisak d.d.). Člankom 3. stavkom 2. Ugovora od 31. ožujka 2003. je utvrđeno da tuženici kao ustupoprimalci imaju potraživanje prema tužiteljevom pravnom predniku kao ustupitelju po osnovi založnih prava iz članka 2. ugovora, te po osnovi kratkoročnih zajmova u iznosu od 10.853.837,02 kn za čije namirenje je, člankom 4. stavkom 1. toga ugovora, tužiteljev pravni prednik kao ustupitelj ustupio njegova potraživanja prema društvima Vulkan-Servis d.d. i Vulkan-Dibo d.d. iz članka 1. stavaka 1. i 2. toga ugovora, i to bez naknade (članak 4. stavak 2. Ugovora od 31. ožujka 2003.). Osim navedenih potraživanja, na tuženike kao ustupoprimalce su prenesena i založna prava na nekretninama taksativno navedena u članku 9. toga ugovora i dana je suglasnost za uknjižbu tih založnih prava u zemljišnim knjigama u korist tuženika na temelju toga ugovora (članak 9. Ugovora od 31. ožujka 2003.).

Anexom od 31. svibnja 2004., sklopljenim između tužiteljevog pravnog prednika kao ustupitelja i tuženika kao ustupoprimalca, izmijenjen je članak 4. Ugovora od 31. ožujka 2003. na način da je dodan novi stavak 2. kojim tužiteljev pravni prednik kao ustupitelj prenosi na tuženike kao ustupoprimalce svoje potraživanje prema društvu Auto Kuća Jasmin d.o.o. kao solidarnom dužniku, i to bez naknade.

Izjavom od 29. studenoga 2005., koju je prvotuženik Jasmin Smailagić kao tadašnji zastupnik po zakonu tužiteljevog pravnog prednika dao pred stečajnim sucem u stečajnom postupku nad društvom Vulkan-Dibo d.d. vođenom pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem 166/2000, prvotuženik Jasmin Smailagić je, u skladu s odredbama članka 78.a stavaka 2. i 3. SZ-a, potvrdio da je Ugovorom od 31. ožujka 2003. i Anexom od 31. svibnja 2004. tužiteljjev pravni prednik kao stečajni vjerovnik društva Vulkan-Dibo d.d. u cijelosti prenio na tuženike svoja potraživanja prema tom društvu, kao i prema društvu Vulkan-Servis d.d.

Konačno, Ugovorom od 9. rujna 2009. tužiteljjev pravni prednik kao cedent je prenio na tuženike kao cesionare svoje pravomoćno utvrđeno potraživanje prema društvu Autokuća Jasmin d.d. u stečaju u iznosu od 357.334,91 kn, te u iznosu od 49.406,95 kn po osnovi troškova postupka zajedno s pripadajućim kamatama (članak 1.).

Dakle, pobijanim pravnim radnjama tužiteljjev pravni prednik kao cedent je prenio na tuženike kao cesionare svoje nesporne tražbine prema navedenim društvima. Unatoč tome što se u članku 3. stavku 2. Ugovora od 31. ožujka 2003. navodi kako tuženici kao ustupoprimalci imaju potraživanja prema tužiteljevom pravnom predniku, tužitelj je tu činjenicu u konkretnom slučaju osporio. Zbog toga su, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, tuženici bili dužni dokazati da su u trenutku sklapanja Ugovora od 31. ožujka 2003., dakle, u trenutku poduzimanja pobijane pravne radnje postojala potraživanja tuženika prema tužiteljevom pravnom predniku. Međutim, tuženici su u konkretnom slučaju to propustili učiniti. U tijeku prvostupanjskog postupka, kao i u predmetnoj žalbi tuženici navode da su nakon sklapanja Ugovora od 31. ožujka 2003. obavljali određena plaćanja, odnosno podmirivali određena dugovanja tužiteljevog pravnog prednika u prilog kojih tvrdnji su dostavili isprave na koje se pozivaju i u predmetnoj žalbi. Dakle, sami tuženici tvrde da su tek nakon poduzimanja pobijane pravne radnje podmirivali dugovanja tužiteljevog pravnog prednika, odnosno da postoje njihove tražbine prema tužiteljevom pravnom predniku po toj osnovi, ali ne dokazuju da su te tražbine postojale i u trenutku poduzimanja pobijane pravne radnje, kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud. Budući da tuženici nisu dokazali postojanje svoje tražbine prema tužiteljevom pravnom predniku u trenutku sklapanja Ugovora od 31. ožujka 2003., odnosno poduzimanja pobijane pravne radnje, radi čijeg bi ispunjenja bile ustupljene tražbine tužiteljevog pravnog prednika prema njegovim dužnicima, to pobijanom pravnom radnjom stečajna masa tužitelja, odnosno njegovog pravnog prednika nije dobila odgovarajuću protučinidbu. Osim toga, uvidom u isprave u spisu, prvenstveno rješenje prvostupanjskog suda poslovni broj St-69/09-9 od 31. prosinca 2009. o obustavi i zaključenju stečajnog postupka nad tužiteljevim pravnim prednikom (str. 400.-402. spisa) u bitnome je utvrđeno da tužiteljjev pravni prednik nema unovčive imovine koja bi bila dostatna barem za pokriće obveza stečajne mase, te da će eventualno imati unovčivu imovinu ako uspije u ovršnim postupcima koji su u tijeku, kao i u parničnim postupcima za pobijanje pravnih radnji, uključujući i ovaj postupak. Nadalje proizlazi da su ukupno utvrđene tražbine vjerovnika drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 14.551.282,16 kn i uvjetna tražbina u iznosu od 9.237.895,60 kn, dok su osporene tražbine u iznosu od 2.994.109,40 kn, te da je naknadno još utvrđena i tražbina drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 288.408,27 kn, a osporena tražbina u iznosu od 423.631,05 kn. S obzirom na to da iz isprava u spisu proizlazi da tužiteljeva stečajna masa nije dovoljna za namirenje svih stečajnih vjerovnika, to je, uzevši u obzir navedeno, ovaj sud utvrdio pravilnim utvrđenje prvostupanjskog suda da je pobijanim radnjama smanjena mogućnost namirenja stečajnih

vjerovnika tužitelja kao stečajnog dužnika čime je došlo do oštećenja vjerovnika pa je ispunjena i treća opća pretpostavka za pobijanje. Budući da bi se vraćanjem u tužiteljevu stečajnu masu koristi ostvarenih pobijenom radnjom povećala stečajna masa te bi došlo do veće mogućnosti namirenja ukupnosti svih stečajnih vjerovnika tužitelja, to je ispunjena i četvrta opća pretpostavka za pobijanje, kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud.

Osim toga, suprotno žalbenim navodima tuženika, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su u konkretnom slučaju ispunjene posebne pretpostavke za pobijanje iz članka 131. stavka 1. SZ-a u odnosu na Ugovor od 31. ožujka 2003., Anex od 31. svibnja 2004. i Izjavu od 29. studenoga 2005., odnosno posebne pretpostavke za pobijanje iz članka 132. stavka 1. SZ-a u odnosu na Ugovor od 9. rujna 2009.

U konkretnom slučaju pobijane pravne radnje su poduzete 31. ožujka 2003., 31. svibnja 2004. i 29. studenoga 2005., dok je prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljevim pravnim prednikom podnesen 7. kolovoza 2009. Dakle, pobijane pravne radnje poduzete se unutar roka od deset (10) godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka. Time je ispunjena prva pretpostavka iz članka 131. stavka 1. SZ-a za pobijanje. Nadalje, na temelju isprava u spisu prvostupanjski sud je utvrdio da je u trenutku poduzimanja pobijanih pravnih radnji žiro račun tužiteljevog pravnog prednika tužitelja bio u blokadi, te da je neprekidna blokada računa postojala sve do otvaranja stečajnog postupka 16. studenoga 2009. kada je ona iznosila 2784 dana, koja utvrđena prvostupanjskog suda tuženici u žalbi niti ne dovode u pitanje. Osim toga, nesporno je da su u trenutku poduzimanja pobijanih pravnih radnji tuženici, koji su u tom trenutku bili i bračni drugovi, bili jedini članovi tužiteljevog pravnog prednika (svaki s 50% udjela u društvu) i jedine osobe ovlaštene za zastupanje tog društva, svaki od njih ovlašten na samostalno i pojedinačno zastupanje društva. Dakle, tuženici su bili tzv. bliske osobe tužiteljevog pravnog prednika kao stečajnog dužnika u smislu odredaba članka 136. stavka 2. SZ-a. Pobijane pravne radnje je u ime i za račun tužiteljevog pravnog prednika kao ustupitelja i davatelja izjave nesporno poduzeo prvotuženik Jasmin Smailagić, koji je zajedno s drugotuženikom Biserkom Smailagić i uz njezinu suglasnost sklopio Ugovor od 31. ožujka 2003. i Anex od 31. svibnja 2004. i kao druga ugovorna strana, odnosno kao ustupoprimalac. S obzirom na navedeno, tuženici su u trenutku poduzimanja spornih pravnih radnji nesumnjivo znali, a u svakom slučaju su morali znati za postojeću blokadu računa. Osim toga, u tom trenutku, prvotuženik Jasmin Smailagić kao tadašnji zastupnik po zakonu dužnika, koji je dužan postupati s pažnjom urednog i savjesnog gospodarstvenika i koji odgovara za poslovanje društva, je morao znati za takvo financijsko stanje društva. Stoga je, postupajući s navedenom pažnjom, znao, a u svakom slučaju je morao znati da se ustupanjem nespornih višemilijunskih iznosa tražbina društva bez odgovarajuće protučinidbe umanjuje imovina društva kao potencijalne stečajne mase, a time i smanjuje mogućnost namirenja potencijalnih vjerovnika, ali je unatoč tome pristao na poduzimanje pobijanih pravnih radnji. Zbog toga je u trenutku poduzimanja pobijanih pravnih radnji postojala namjera dužnika da poduzimanjem pobijanih pravnih radnji ošteti svoje vjerovnike čime je ispunjena i druga pretpostavka iz članka 131. stavka 1. SZ-a za pobijanje, kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud. S obzirom na to da je za utvrđivanje namjere oštećenja jedino mjerodavan i relevantan trenutak poduzimanja pobijane pravne radnje, pravno su irelevantni žalbeni navodi tuženika koji se odnose na njihovo postupanje nakon što su pobijane pravne radnje već poduzete. Konačno, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je ispunjena i treća pretpostavka iz članka 131. stavka 1. SZ-a koja se odnosi na znanje tuženika za namjeru oštećenja tužiteljevih vjerovnika. Naime, tuženici

kao tzv. bliske osobe dužnika u smislu odredaba članka 136. stavka 2. SZ-a su u trenutku poduzimanja pobijanih pravnih radnji znali da dužniku prijete nesposobnost za plaćanje i da se tim radnjama oštećuju vjerovnici.

U odnosu na Ugovor od 9. rujna 2009. kojim su na tuženike prenesene pravomoćno utvrđene tražbine tužiteljevog pravnog prednika prema društvu Autokuća Jasmin d.d. u stečaju u iznosu od 357.334,91 kn, te u iznosu od 49.406,95 kn po osnovi troškova postupka zajedno s pripadajućim kamatama, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o pravnoj radnji dužnika bez naknade u smislu odredaba članka 132. SZ-a, što tužnici u žalbi niti ne dovode u pitanje. Naime, za pravnu kvalifikaciju ugovora kao radnje bez naknade ili uz neznatnu naknadu u smislu odredaba članka 132. SZ-a odlučno je, jesu li tužnici kao osobe prema kojima je pobijana radnja poduzeta na temelju ugovora dužni ispuniti dužniku ili trećemu nekakvu protučinidbu odgovarajuće vrijednosti, odnosno jesu li tužnici kao oni prema kojima je radnja poduzeta na temelju ugovora, bili dužni dužniku ili trećemu uzvratiti činidbom koja bi se mogla smatrati neznatnom vrijednošću s obzirom na vrijednost dužnikove činidbe. Ako je odgovor u oba slučaja negativan, tada se u prvom slučaju radi o radnji bez naknade, a u drugom slučaju o radnji uz neznatnu naknadu koje se mogu pobijati uz ispunjenje posebnih pretpostavki iz članka 132. SZ-a. Iz Ugovora od 9. rujna 2009. proizlazi da su predmetne tražbine prenesene bez naknade, dok tužnici u tijeku postupka nisu tvrdili, niti su dokazali suprotno. Takvim postupanjem došlo je, kao što je prethodno obrazloženo, do oštećenja vjerovnika čime su ispunjene prve dvije pozitivne pretpostavke za pobijanje iz članka 132. stavka 1. SZ-a. Ugovor je sklopljen 9. rujna 2009., prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljevim pravnim prednikom kao dužnikom podnesen je 7. kolovoza 2009., dok je stečaj otvoren 16. studenoga 2009. Dakle, pobijana pravna radnja nesporno je poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, ali prije njegovog otvaranja čime je ispunjena i treća negativna pretpostavka iz članka 132. stavka 1. SZ-a. Konačno, ispunjena je i četvrta negativna pretpostavka iz članka 132. stavka 2. SZ-a jer se u konkretnom slučaju nesporno ne radi o uobičajenom daru neznatne vrijednosti.

Budući da su u konkretnom slučaju ispunjenje sve opće pretpostavke iz članka 127. stavka 1. SZ-a, kao i posebne pretpostavke iz članka 131. stavka 1. SZ-a, odnosno članka 132. SZ-a, to je, suprotno žalbenim navodima tuženika, prvostupanjski sud, u točki I. izreke pobijane presude, pravilnom primjenom odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, utvrdio da su pobijane pravne radnje bez učinka prema tužiteljevoj stečajnoj masi.

Osim toga, na temelju odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, tužitelj ima pravo i na vraćanje u stečajnu masu svih imovinskih koristi stečenih na osnovi pobijanih pravnih radnji. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Zlatka Radovčića, dipl. oec. i njegovih dopuna, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su na temelju pobijane pravne radnje, i to Ugovora od 31. ožujka 2003., tužnici stekli iznos od 9.753.149,74 kn koji su naplatili od društva Vulkan-Dibo d.d. u stečaju. Stoga je, pravilnom primjenom odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, prvostupanjski sud, u točki II. izreke pobijane presude, obvezao tuženike na isplatu tog iznosa zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05; dalje: ZOO/05) za ostale odnose.

Suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, prvostupanjski sud je u točki IV. izreke pobijane presude pravilno odbio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 666.558,99 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Naime, na temelju izvedenih dokaza, uključujući i nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Zlatka Radovčića, dipl. oec. i njegove dopune, nije utvrđeno da su navedeni iznos tuženici stekli upravo na temelju pobijanih pravnih radnji, dok tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, predložio, odnosno predočio dokaze na temelju kojih bi prvostupanjski sud mogao sa sigurnošću utvrditi odlučnu činjenicu da je navedeni iznos stečen upravo na temelju pobijanih pravnih radnji.

Suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, prvostupanjski sud je, u točki VI. izreke pobijane presude, pravilno odbio i dio tužbenog zahtjeva za uspostavu prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja. Naime, odredbom članka 141. stavka 5. SZ-a propisano je da je pobijena radnja bez učinka prema stečajnoj masi i protivna strana je dužna vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijane radnje. Cilj pobijanja je stvoriti uvjete za što potpunije namirenje ukupnosti vjerovnika u skladu s pravilima o njihovom namirenju te ako je nekom radnjom opterećena imovina dužnika cilj je uklanjanje učinka prava kojima je imovina dužnika opterećena. Stoga ako je pobijanom radnjom vjerovnik stekao neka prava kojima bi imovina dužnika bila opterećena, tada se tužbenim zahtjevom može zahtijevati: 1) da se utvrdi da je pravna radnja bez učinka prema stečajnoj masi i 2) da se vjerovniku naloži da pobijatelju izda ispravu podobnu za brisanje toga prava i time uspostavu prijašnjeg stanja u zemljišnim knjigama u odnosu na založna prava upisana u zemljišnim knjigama. Zbog toga se, prihvaćajući navedeni tužbeni zahtjev, presudom 1) utvrđuje da pravna radnja gubi svoj učinak prema stečajnoj masi i (2) vjerovniku nalaže da pobijatelju izda ispravu podobnu za brisanje stečenih prava.

Međutim, iz izvadaka iz zemljišne knjige za nekretnine upisane u zk.ul. 1712 (str. 31.-33. spisa), zk.ul. 1648 (str. 34.-35. spisa) i zk.ul. 1865. (str. 36.-37. spisa) proizlazi da nije uknjiženo, niti predbilježeno založno pravo u korist tuženika po Ugovoru od 31. ožujka 2003., dok tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao suprotno. Budući da tužitelj nije dokazao da su založna prava po Ugovoru od 31. ožujka 2003. upisana u zemljišnim knjigama u korist tuženika, odnosno da je taj ugovor proveden u zemljišnim knjigama, to tužitelj neosnovano zahtijeva uspostavu prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo provedbe tog ugovora. Zbog toga je prvostupanjski sud pravilnom primjenom citiranih zakonskih odredaba odbio kao neosnovan dio tužbenog zahtjeva za uspostavu prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja.

Uzevši u obzir navedeno, žalitelji svojim žalbenim navodima nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude u dijelu naznačenom u točkama I. i II. izreke ove presude. Zbog toga je u odnosu na taj dio valjalo, na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, odbiti žalbe kao neosnovane i potvrditi pobijanu presudu te odlučiti kao u točkama I. i II. izreke ove presude.

Međutim, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je točkom II. izreke pobijane presude obvezao tuženike na solidarnu isplatu.

Odredbama članka 412. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO), koja sadržajno

odgovara odredbama članka 41. ZOO/05, propisano je da je obveza djeljiva ako se ono što se duguje može podijeliti i ispuniti u dijelovima koji imaju ista svojstva kao i cijeli predmet, i ako ono tom podjelom ne gubi ništa od svoje vrijednosti, inače obveza je nedjeljiva (stavak 1.). Kad u nekoj djeljivoj obvezi ima više dužnika, obveza se dijeli među njima na jednake dijelove, ako nije određena drugačija podjela, i svaki od njih odgovara za svoj dio obveze (stavak 2.). Kad ima više dužnika u nekoj djeljivoj obvezi nastaloj trgovačkim ugovorom, oni odgovaraju vjerovniku solidarno, osim ako su ugovaratelji izrično otklonili solidarnu odgovornost (članak 413. ZOO-a, odnosno članak 42. ZOO/05).

U skladu s citiranim odredbama, kad je riječ o djeljivim obvezama s više dužnika, kao u konkretnom slučaju, obveza se između dužnika dijeli na jednake dijelove i svaki od njih odgovara za svoj dio obveze, osim: 1) ako nije određena drugačija podjela i 2) ako se radi o obvezi iz trgovačkog ugovora u kojem slučaju se solidarnost dužnika predmnijeva pa ugovaratelji moraju izričito otkloniti takvu solidarnost. Dakle, pasivna solidarnost, odnosno solidarnost više dužnika u djeljivoj obvezi se u pravilu mora ugovoriti, odnosno može se zakonom propisati. U protivnom, dužnici odgovaraju prema odredbi članka 41. stavka 2. ZOO-a.

Odredbama članka 127. – 144. SZ-a koje se odnose na pobijanje dužnikovih pravnih radnji, niti ostalim odredbama Stečajnog zakona, kao niti odredbama članka 210.-219. ZOO-a koje se odnose na stjecanje bez osnove, koje sadržajno odgovaraju odredbama članka 1111. – 1120. ZOO/05, nije propisana pasivna solidarnost, odnosno solidarnost dužnika u slučaju vraćanja u stečajnu masu onoga što su primili na temelju pobijane pravne radnje u skladu s odredbama članka 141. stavka 5. SZ-a. Takva solidarnost u konkretnom slučaju nije ugovorena niti pobijanim pravnim radnjama, dok se u konkretnom slučaju nesporno ne radi o trgovačkom ugovoru, već o vraćanju stečenog bez osnove. Stoga u konkretnom slučaju ne postoji pravna osnova da se tuženike obveže na solidarnu isplatu kao što je to pogrešno utvrdio prvostupanjski sud.

Osim toga, osnovano ističe tužitelj u žabi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je u točki V. izreke pobijane presude odbio tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zatezних kamata za razdoblje do podnošenja tužbe uz obrazloženje, u bitnome, kako se u konkretnom slučaju ne radi o nesavjesnim stjecateljima.

Prema odredbi članka 214. ZOO-a, koja sadržajno odgovara odredbi članka 1115. ZOO/05, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

U smislu citirane zakonske odredbe obogaćeni je pošten (savjestan) ako nije znao niti je prema okolnostima uz pozornost prosječnog čovjeka mogao znati za svoje neopravdano obogaćenje. U protivnom, dakle, ako je obogaćeni znao ili je prema okolnostima rabeći pozornost prosječno pozornog čovjeka mogao znati da se neosnovano obogatio na račun osiromašenog, obogaćeni je nepošten (nesavjestan).

Osnovano ističe tužitelj u žalbi da činjenica što u trenutku stjecanja još nije bio otvoren stečajni postupak nad tužiteljevim pravnim prednikom zbog čega tuženici nisu mogli znati za postojanje pretpostavki pobijanja u smislu odredaba Stečajnog zakona sama po sebi

ne znači da su tuženici u konkretnom slučaju poštenu (savjesni) stjecatelji kao što je to pogrešno utvrdio prvostupanjski sud. Naime, nesporno je da su u trenutku poduzimanja pobijanih pravnih radnji tuženici bili jedini članovi tužiteljevog pravnog prednika (svaki s 50% udjela u društvu) i jedine osobe ovlaštene za zastupanje tog društva, svaki od njih ovlašten na samostalno i pojedinačno zastupanje društva. Dakle, tuženici su kao bliske osobe dužnika (članak 136. stavak 2. SZ-a) znali, a u svakom slučaju su morali znati kakvo je poslovanje društva i njegov gospodarski položaj, uključujući i stanje njegovog računa u trenutku poduzimanja spornih pravnih radnji zbog čega su morali, a u svakom slučaju mogli znati kakve su pravne posljedice poduzimanja spornih pravnih radnji za društvo i njegovu imovinu, a posljedično i za namirenje vjerovnika toga društva. Uzevši u obzir navedeno, ovaj sud je utvrdio da su tuženici u konkretnom slučaju nepošteni (nesavjesni) stjecatelji zbog čega su u skladu s citiranom odredbom članka 214. ZOO-a, dužni platiti zatezne kamate od dana stjecanja, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj 153/04), a od 1. siječnja 2008. do 7. prosinca 2010. po stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. ZOO/05 za ostale odnose.

Osim toga, osnovano ističe tužitelj u žalbi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je u točki III. izreke pobijane presude odbio dio tužbenog zahtjeva za utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Anex Ugovoru od 31. ožujka 2003. sklopljen 23. studenoga 2005. (str. 23. – 26. spisa; dalje: Anex od 23. studenoga 2005.).

S obzirom na vrijeme pobijanih pravnih radnji, smatra se da su pravne radnje poduzete u vrijeme kada su nastupili njihovi pravni učinci (članak 138. stavak 1. SZ-a). Ako je za pravovaljanost nekoga pravnoga posla potreban upis u zemljišnu knjigu, upisnik brodova, brodova u izgradnji ili zrakoplova, smatrat će se da je pravni posao poduzet onda kad su bile ispunjene ostale pretpostavke za njegovu valjanost, izjava volje o upisu postane obvezujuća za dužnika i druga strana podnese zahtjev za upis pravne promjene (članak 138. stavak 2. SZ-a). Odredba stavka 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuje i na zahtjev za upis predbilježbe radi osiguranja prava na pravnu promjenu (članak 138. stavak 3. SZ-a).

Odredbom članka 437. stavka 1. ZOO-a, koja sadržajno odgovara odredbi članka 81. stavka 1. ZOO/05, propisano je da s potraživanjem prelaze na primaoca sporedna prava, kao što su pravo prvenstvene naplate, hipoteka, zalog, prava iz ugovora s jamcem, prava na kamatu, ugovornu kaznu i sl. Osim toga, odredbom članka 300. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10 i 143/12; dalje: ZV) propisano je da se zalog, u ovom slučaju nekretnina, opterećuje založnim pravom u korist svagdašnjeg vjerovnika određene tražbine čije se namirenje time osigurava. Konačno, i odredbom članka 319. ZV-a propisano je da prijeđe li na bilo kojem pravnom temelju tražbina osigurana založnim pravom na drugu osobu, na nju je time ujedno prešlo i to založno pravo bez posebnoga pravnoga temelja za to i bez posebnoga načina stjecanja, osim ako je što drugo bilo određeno.

Člankom 1. Anexa od 23. studenoga 2005., sklopljenog između tužiteljevog pravnog prednika kao ustupitelja potraživanja i tuženika kao ustupoprimatelja potraživanja stranke su sporazumno utvrdile da su sklopile Ugovor od 31. ožujka 2003. kojim je tužitelj pravni prednik kao ustupitelj potraživanja ustupio tuženicima kao ustupoprimateeljima potraživanja svoja potraživanja koja ima prema društvima Vulkan-Servis d.d. u stečaju i Vulkan-Dibo d.d.

u stečaju, te da su sklopile i Anex od 31. svibnja 2004. Člankom 2. Anexa od 23. studenoga 2005. utvrđeno je da tužiteljev pravni prednik kao ustupitelj potraživanja radi osiguranja svojih tražbina prema svojim dužnicima ima uknjižena prava zaloga na nekretnini upisanoj u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci označenoj kao k.č.br. 1156/6, zk.ul. 1721 k.o. Podvežica (...). Člankom 3. stavcima 1.-3. Anexa od 23. studenoga 2005. u bitnome je utvrđeno da tužiteljev pravni prednik kao ustupitelj potraživanja prenosi navedeno založno pravo na tuženike kao ustupoprimatele potraživanja te daje suglasnost da se neposredno na temelju tog ugovora može u zemljišnim knjigama izvršiti uknjižba prijenosa založnog prava u korist tuženika i da taj ugovor predstavlja tabularnu ispravu (...).

Ugovor o cesiji (ustupu) je konsenzualni ugovor koji postaje perfektan u trenutku postignute suglasnosti volje starog vjerovnika (cedenta) i novog vjerovnika (cesionara), pa tražbina prelazi u imovinu cesionara bez poduzimanja neke daljnje radnje za valjanost ustupa (članak 436. stavak 1. ZOO-a). Sklapanjem Ugovora od 31. ožujka 2003. na tuženike kao nove vjerovnike (cesionare) prenesene su sve tražbine koje su predmet tog ugovora. Osim toga, u skladu s citiranim odredbama članka 437. stavka 1. ZOO-a, te članaka 300. i 319. ZV, zajedno s prenesenim tražbinama, na tuženike kao nove vjerovnike (cesionare) prešla su i sva založna prava kojima su osigurane prenesene tražbine, pa tako i založna prava koja su predmet Anexa od 23. studenoga 2005. Stoga u skladu s citiranim odredbama članka 437. stavka 1. ZOO-a, te članaka 300. i 319. ZV-a, za pravovaljanost prijenosa založnog prava kojim su osigurane prenesene tražbine nije potreban njegov upis u zemljišne knjige kao što je to pogrešno utvrdio prvostupanjski sud. Posljedično, pogrešno je i utvrđenje prvostupanjskog suda da nisu nastupili pravni učinci Anexa od 23. studenoga 2005. u smislu odredaba članka 138. stavaka 1.-3. SZ-a jer tužitelj nije dokazao da je predmetno založno pravo uknjiženo u korist tuženika.

Međutim, u konkretnom slučaju je prvostupanjski pravilno utvrdio da su u konkretnom slučaju ispunjene opće pretpostavke pobijanja iz članka 127. stavka 1. SZ-a, kao i posebne pretpostavke pobijanja iz članka 131. stavka 1. SZ-a Ugovora od 31. ožujka 2003. kao osnovnog pravnog posla. Stoga je i u odnosu na Anex od 23. studenoga 2005., koja radnja je, dakle poduzeta 23. studenoga 2005., odnosno unutar roka od deset (10) godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljevim pravnim prednikom podnesen 7. kolovoza 2009. i prije otvaranja stečajnoga postupka, a uzevši u obzir sve što je prethodno obrazloženo u odnosu na Ugovor od 31. ožujka 2003. kao osnovni pravni posao, valjalo utvrditi da su ispunjene sve opće pretpostavke pobijanja iz članka 127. stavka 1. SZ-a, kao i posebne pretpostavke pobijanja iz članka 131. stavka 1. SZ-a. Posljedično, valjalo je, pravilnom primjenom odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, prihvatiti i dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi i Anex od 23. studenoga 2005.

Usljed navedene pogrešne primjene materijalnog prava, valjalo je, na temelju odredbe članka 373. točke 3. ZPP-a, preinačiti pobijanu presudu u dijelu navedenom u točki III. izreke ove presude.

Tužitelj je uspio u ovom žalbenom postupku samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi pa nema pravo na naknadu troškova toga postupka u iznosu od 15.312,50 kn (članak 154. stavak 3. ZPP-a). Zbog toga je, na temelju

odredaba članka 166. stavaka 1. i 2. u vezi s odredbom članka 154. stavka 3. ZPP-a, odlučeno kao u točki IV. izreke ove presude.

Zagreb, 20. svibnja 2020.

**Predsjednik vijeća
Ivica Omazić**

Dokument je elektronički potpisan:
IVICA OMAZIĆ

Vrijeme potpisivanja:
15-06-2020
12:04:30

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
I=ZAGREB
S=OMAZIĆ
G=IVICA
CN=IVICA OMAZIĆ

Broj zapisa: 17896-11e3e

Kontrolni broj: 02084-67a5d-54d3e

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.